

Deze week hebben we een buitenlandse scholiere in huis. In het kader van een uitwisselingsproject op de middelbare school van onze 13 jarige dochter, logeert zij bij ons. De meiden trekken een hele week met elkaar op en spreken Engels. Ook wij maken er het een en ander van mee natuurlijk. 's Morgens aan het ontbijt en 's avonds tot ze naar bed gaan, spreken we geen Nederlands met elkaar.

Een super goede manier om snel te leren! "Ik denk zelfs in het Engels" zei mijn dochter gisteren en "Toen we samen in de stad waren, begon ik tegen de kassière ook in het Engels te praten..."

Als je niet dezelfde moedertaal spreekt, móet je wel. En dat maakt dat het lukt. Met handen en voeten, veel omschrijven en door elkaar te helpen. Je leert een taal spreken door het te doen! Maar het is wel vermoeiend. Aan het eind van de dag komt onze dochter lekker even in het Nederlands verslag doen en vertelt ze allerlei details die te ingewikkeld waren om in het Engels te vertellen. Zonder te hoeven nadenken over zinsbouw of nieuwe woorden. Ondertussen belt onze gast met het thuisfront en vertelt ze in haar moedertaal hoe ze zich nu écht voelt...

Ik begrijp deze dagen nog weer meer hoe mijn cursisten het elke dag ervaren als ze in allerlei situaties niet in hun moedertaal kunnen spreken. Ook zij komen er vaak wel; met handen en voeten, omschrijven, met hulp van elkaar. Maar het is wel vermoeiend. En lastig ook. Iets duidelijk moeten maken in een taal die je nog niet helemaal beheerst is lastig. Je moet fouten durven maken, daar leer je van. Gelukkig leveren die fouten ook veel lol en grappige momenten op. Ik zie het bij mijn dochter en ik hoor de ervaringen van mijn cursisten. Altijd heerlijk als ze in geuren en kleuren over die momenten vertellen.

Dokter: "Mevrouw, wat is er aan de hand?" Vrouw: "Nee! *Hand* goed! Mijn *buik* is pijn!"

Of de man die bij de dokter kwam, omdat hij al tijden zo slecht sliep. Hij ging zitten en verzuchtte: "Dokter, ik ben zo mooi...!"